Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları- 2

HAZRETİ ÖMER

(radıyallahu anh)

ÖMER'İN DÖNÜŞÜ

Mekke sokakları güneşin kavurucu sıcaklığını yaşıyordu. İnsanlar sıcaklardan bunalmış, evlerine kapanmıştı. Boş sokaklarda sadece birkaç adam vardı. Kızgın oldukları belli olan adamlar hızlıca yürüyerek bir eve girdiler.

Kapıda bekleyen adam onları içeri aldı. Sonra tekrar dışarıya çıktı. Uzaktan iri cüsseli bir adamın daha geldiğini gördü. İçerdekilere dönerek,

– Ömer de geliyor, dedi.

Ömer de geldikten sonra kapıyı kapattılar. Kendi aralarında konuşmaya başladılar. İçerideki insanlar Mekke'nin en zengin ve güçlü insanlarıydı. Onları bir araya getiren şey ortak bir korku ve kızgınlıklarıydı.

Hazreti Muhammed'in çevresindeki insanlara yeni bir dinden bahsettiğini duymuşlardı. Kısa zamanda birçok insanın ona inanması bu adamları kızdırmıştı. Gerçi hepsi Hazreti Muhammed'i gençli-

ğinden beri tanırdı. Hepsi, onun çok dürüst ve güvenilir bir insan olduğunu biliyordu. Fakat Hazreti Muhammed'in son dönemlerde anlattıkları bu adamları çok kızdırmıştı.

İçlerinden birisi,

– Mutlaka bir tedbir almamız gerekiyor. Söylediklerine sadece kendisi inanıyor olsa çok önemli değil. Fakat kısa zamanda çevresinde birçok insan toplandı, onun söylediklerine inanmaya başladı, dedi.

Bir diğeri sinirle,

– Bizim inandığımız putlara inanmanın, yani atalarımızın bize anlattıklarının hepsinin yanlış olduğunu söylüyormuş.

Oturanlardan biri,

– Allah'ın kendisine bir kitap gönderdiğini söylüyormuş. Okuyanlar ve dinleyenler bu kitaptan çok etkileniyormuş. Bu kitapta insanların birbiriyle eşit olduğu

yazıyormuş. Düşünsenize, bizlerle kölelerin eşit olduğunu söylüyormuş. O'na inananların sayısı artarsa bu gidişle çevremizde bize hizmet edecek insan bulamayacağız.

İçlerinden gösterişli kıyafetler giymiş olan bir kişi atıldı:

– Evet arkadaşlar sizin de söylediklerinizden anlaşıldığı gibi yapacak tek bir şey

var: Tehlike daha da büyümeden Muhammed'i ortadan kaldırmak!

– Evet haklısın. Muhammed öldürülmeden bu işe bir son vermek mümkün değil.

– Peki ama onu kim öldürecek? Çevresindeki insanlar O'nu, uğruna canlarını verecek kadar çok seviyorlar. Bu yüzden O'nu öldürecek kişinin çevresindeki insanlarla da mücadele etmekten çekinmemesi gerekir.

Orada bulunanlardan birisi ayağa kalkarak,

– Bu zor ve cesaret isteyen işi yapsa yapsa ancak Ömer gibi güçlü biri yapar, dedi.

Diğerleri de Ömer'e doğru bakarak,

– Evet Ömer, bu işi ancak senin gibi cesur biri yapabilir, dediler.

Böylece Ömer'i Peygamber Efendimiz'i öldürmeye teşvik ediyorlardı. Ömer onların etkisiyle kılıcını kuşandı ve yola çıktı. Karar vermişti bir kere: Ne olursa olsun Hazreti Muhammed'i öldürecekti. Çok sinirli ve heyecanlıydı.

Yolda giderken bir adamla karşılaştı. Bu adamın adı Nuaym'dı. Nuaym, Ömer'i hızla gidiyor görünce,

– Nereye gidiyorsun, diye seslendi.

Ömer, Nuaym'a sert bir şekilde baktıktan sonra,

– Muhammed'i öldürmeye, dedi.

– Neden?

– Getirdiği dinle insanları putlarımızdan uzaklaştırıyormuş. Kendisinin peygamber olduğunu söylüyormuş. İnsanlar O'na inanıp etrafında toplanıyormuş. Sayıları da gittikçe çoğalıyormuş.

Nuaym, Ömer'in bu sözleri karşısında irkilmişti. Çünkü Nuaym da Peygamber Efendimiz'i çok seviyordu ve O'na bir zarar gelmesini istemiyordu. Ömer'i bu fikrinden döndürmeyi düşündü. Fakat Ömer, o kadar kızgın ve kararlı bir hâldeydi ki onu ikna edemeyeceğini anlamıştı.

En azından vakit kazanarak durumu Peygamber Efendimiz'e haber vermek istedi. Ömer'i oyalamak için başka bir yere

yönlendirmesi gerekiyordu. Bu düşünceyle Ömer'e şöyle dedi:

– Evet duydukların doğru. Fakat ben sana daha çok kızacağın bir şey söyleyeyim: Duydum ki senin kız kardeşin ve eniştende onlara katılıp Müslüman olmuş. Bence sen Muhammed'den önce kardeşini ve enişteni yola getirsen iyi olur.

Ömer duyduklarına inanamadı.

– Hayır! İnanmıyorum. Sen uydurdun bunu.

Nuaym,

– İnanmıyorsan evlerine gidip kendilerine sor.

– Gidiyorum. Ama eğer söylediklerin yalansa bunun cezasını sana pahalı ödetirim.

Ömer, oradan hızla uzaklaştı. Yolunu değiştirip kız kardeşi Fatıma ile eniştesi-

nin evine gitmeye karar verdi. Giderken "Ya adamın dedikleri doğru ise..." diye düşünmekten kendini alamıyordu. Arkadaşları, kardeşinin de Müslüman olduğunu duyarsa onun hakkında neler söylemezlerdi ki.

Kızgınlığından yanından geçen insanları bile görmüyordu. Hızlı bir şekilde yürümüş sonunda eniştesiyle kız kardeşinin evine ulaşmıştı. Evin içinden sesler geliyordu. O anda evde eniştesi Sait İbn-i Amr, kız kardeşi Fatıma ve Müslümanlardan Habbab vardı. Evin içinde Kur'an okuyorlardı. Ömer bu seslerin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Pencerenin kenarına iyice yaklaştı. Sesleri şimdi daha iyi duyabiliyordu. Normal konuşmalara benzemiyordu. Kendi kendine,

– Bu, Muhammed'e geldiği söylenilen kitap olmalı, diye söylendi. Ne olduğunu

tam anlamamıştı ama okunan şeyler ona çok farklı, çok ilginç gelmişti.

Sonra kapıya yaklaşarak sertçe vurmaya başladı. Evdekiler kapıya vuruşundan Ömer'in geldiğini anlamışlardı. Habbab evde bir yere saklandı. Eniştesi ve kardeşi okudukları Kur'an ayetlerinin yazılı olduğu sayfaları saklamak istiyorlardı. Çünkü Ömer'in çok kızacağını biliyorlardı. Fatıma telaşla,

– Bunları hemen saklayalım. Ömer bunları görürse bize çok kızar, dedi.

Sonra ayetleri sakladılar. Bu arada Ömer şiddetle kapıyı çalmaya devam ediyor ve bağırıyordu.

– Ben Ömer, çabuk açın kapıyı!

Ömer'in kız kardeşi Fatıma korka korka kapıyı açtı. Ömer hızla içeri girerek eniştesinin yanına yaklaştı:

– Siz dininizi mi değiştirdiniz? Muhammed'in getirdiği dine mi girdiniz, dedi.

Okuduklarını Ömer'in duyduğunu anlayan eniştesi,

– Belki bizim seçtiğimiz din, sizinkinden daha iyidir, deyince Ömer çok kızdı. Hemen eniştesinin üzerine atlayarak onu tekmelemeye başladı. Bunu gören kız kardeşi aralarına girip ayırmaya çalıştı. Bu arada

Ömer kız kardeşini de tokatlayarak yere düşürdü. Fatıma'nın dudağı kanıyordu.

Düştüğü yerden doğrularak öfkeli bir şekilde,

– Ey Ömer! Doğru olan senin inandığın putlar değil, Hazreti Muhammed'in Allah'tan getirdiğidir, dedi.

Ömer, kız kardeşinin ve eniştesinin çok kararlı olduğunu görünce onları biraz daha

hırpaladı. Sonunda ne yaparsa yapsın onları inandıklarından vazgeçiremeyeceğini anladı. O arada aklına dışarıdayken duyduğu ilginç sözler geldi. Fatıma'ya dönerek,

– Ne okuyordunuz? Bana da gösterin, dedi.

Kardeşi ve eniştesi birbirlerine baktılar. Sonra Fatıma sakladıkları yerden çıkardığı Kur'an sayfalarını ona uzattı. Getirdiği sayfalarda Taha sûresi yazılıydı. Ömer eline aldığı sayfalardan âyetleri okumaya başladı. Biraz okuduktan sonra sakinleşmiş, kalbinde bir huzur hissetmişti. Kardeşine ve eniştesine,

– Bunlar ne şiire ne de insan sözüne benziyor, dedi.

Okuduklarından etkilenmiş görünüyordu. Kardeşiyle eniştesi gördüklerine ina-

namıyorlardı. Ömer'in sinirli hâli gitmiş, sakin sakin sayfaları okuyordu. Bitirdikten sonra,

– Haydi beni Muhammed'e götürün, dedi.

Eniştesi şaşkın şaşkın,

– Muhammed'in yanına niçin gitmek istiyorsun? Yoksa ona bir kötülük mü yapacaksın, dedi.

– Buraya gelene kadar onu öldürmek istiyordum. Ama az önce verdiğiniz sayfaları okuyunca O'nun anlattıklarını dinlemek istedim.

Saklandığı yerden olanları izleyen Habbab, Ömer'in bu sözlerini duyunca çok heyecanlandı. Hemen ortaya çıktı. Ömer onu görünce şaşırdı. Çünkü onun evde olduğunu bilmiyordu. Onun da Müslüman olduğunu duymuştu. Ondan Hazreti

Muhammed ve getirdiği din hakkında bilgi alabileceğini düşünerek,

– Bana Muhammed'i ve getirdiği dini anlat, dedi.

Habbab anlatmaya başladı. Anlattıkça Ömer'in etkilendiği belli oluyordu. Bir süre sonra Habbab'a,

– Ben de sizin dininize girmek istiyorum. Haydi beni Muhammed'e götür, dedi.

Habbab çok heyecanlanmıştı. Ona dönerek,

– Müjde ey Ömer, işte şimdi doğru yolu buldun. Peygamberimiz'in duaları kabul oldu. O, senin Müslüman olman için her zaman dua ederdi, senin Müslüman olmanı çok isterdi, dedi.

Ömer heyecanlıydı. Eve gelirken hissettiği duygularla o anda hissettiği duygular çok farklıydı. Eve gelirken büyük bir

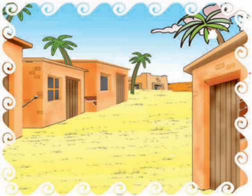
kızgınlık içindeydi. Oysa artık kalbindeki kızgınlık gitmiş, yerine huzur dolmuştu. Habbab'a dönerek,

– Haydi beni onun yanına götür, dedi.

Habbab sevinçle,

– Tamam, hemen gidelim, dedi.

Habbab'la birlikte yola çıktılar. Eve yaklaştıklarında Peygamberimiz'in arkadaşları Ömer'in geldiğini görünce endişelendiler.

Onun geldiğini Peygamberimiz'e haber vererek ne yapacaklarını sordular. Peygamberimiz,

– Bırakın gelsin, dedi

Peygamberimiz'in arkadaşları,

– Tamam efendim, dediler ama hâlâ çekiniyorlardı. "Ya Ömer kötü niyetle gelmişse?" diye düşünmekten kendilerini alamıyorlardı.

Sonunda Müslümanların önde gelenlerinden Hazreti Hamza,

– Merak etmeyin. Ömer, iyi niyetle geliyorsa ne iyi. Fakat kötü bir niyetle geliyorsa onu kendi kılıcıyla öldürürüm, dedi.

Hazreti Hamza'nın bu sözü üzerine kapı açıldı. Habbab'la Ömer içeri girerek selâm verdiler. Peygamberimiz ve arkadaşları selâmlarını aldılar. Ömer, doğruca gidip Peygamberimiz'in önüne oturdu.

Müslüman olmak istediğini söyledi. Daha sonra Peygamber Efendimiz ile birlikte

"Eşhedü enlâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resuluhü" diyerek Müslüman oldu.

Peygamberimiz ve arkadaşları çok sevinmişlerdi. Çünkü Hazreti Ömer, o çevredeki en kuvvetli, en yiğit, en cesur kişilerden biriydi. Öyle kuvvetliydi ki bazen develerle bile güreşirdi. İşte böyle cesur ve kuvvetli birinin Müslüman olması inananların gücüne güç katacaktı.

Bu yüzden Peygamberimiz, Hazreti Ömer'in Müslüman olması için çok dua etmişti. Sonunda duasının kabul edildiğini görerek Allah'a şükrediyordu. Herkes teker teker kalkıp Ömer'i tebrik etti. Hazreti Ömer'le birlikte Müslümanlar kırk kişi olmuşlardı.

Hazreti Ömer, yeni tanıdığı İslâm dini-

ni herkese anlatmak, duyurmak istiyordu. Peygamberimiz'e,

– Ey Allah'ın Elçisi, neden açıktan açığa insanları İslâm'a davet etmiyoruz? İnsanlar böyle güzel bir dini hemen öğrenmeliler, dedi.

Sonra da Peygamberimiz'den izin isteyerek Kâbe'yi gezmeye çıktı. Kâbe'nin anlamı onun için çok farklılaşmıştı. Bir yandan Kâbe'yi geziyor bir yandan da sesli bir şekilde Kelime-i Şehâdeti okuyordu. Bunu duyanlar hemen durumu Müslümanların düşmanı Ebû Cehil'e giderek aktardılar:

– Eyvah! Artık Muhammed daha güçlü. Ömer de onlara katılmış, dediler.

Ebû Cehil buna inanamıyordu. Çünkü daha birkaç saat önce Ömer'in Muhammed'i öldürmek için yola çıktığını biliyordu. Onlara dönerek,

– Nereden biliyorsunuz, diye sordu.

Onlar da,

– Bize inanmıyorsan git Kâbe'ye de kendin gör, dediler.

Ebû Cehil telaşla yerinden fırladı.

Doğru Kâbe'ye gitti. Ömer Kâbe'den çıkmış kendisine doğru geliyordu. Ona yaklaşarak,

– Senin dinini değiştirdiğini söylüyorlar doğru mu, diye sordu.

Hazreti Ömer göğsünü gere gere,

– Evet doğru duymuşsun. Ben Allah'tan başka ibadete layık hiç bir varlığın olmadığına inanıyorum. Hazreti Muhammed'in de O'nun peygamberi olduğunu kabul ediyorum, dedi.

Bunu duyan Ebû Cehil ve arkadaşları şaşkına dönmüşlerdi. Çünkü çok önemli bir kişi onları bırakıp Peygamberimiz'e katılmıştı.

Hazreti Ömer Müslüman olduktan sonra zekâsı, cesareti gücü ve adaletiyle çok

harika bir insan hâline gelmişti. Zamanla Peygamber Efendimiz'in en yakın arkadaşlarından biri oldu.

KAYNAYAN TAŞLAR

Peygamber Efendimiz'in vefatından sonra ülkeyi yakın arkadaşı Hazreti Ebû Bekir, ondan sonra da Hazreti Ömer yönetmişti. Hazreti Ömer, hem Peygamberimiz'in hem de Hazreti Ebû Bekir'in yakın arkadaşıydı.

Peygamberimiz'den sonra ülkeyi yönetenlere halife adı verilmekteydi. Hazreti Ömer halife olduğunda ülkenin sınırları çok genişlemişti. Dolayısıyla Hazreti Ömer'in işleri de çok zorlaşmıştı. Bu yüzden Hazreti Ömer, insanların sıkıntılarını gidermek için gece gündüz demeden çalışıyordu.

Yine çok çalıştığı bir gün geç vakitte, yorgun bir hâlde yardımcısı Eslem'le evine dönüyordu. Eslem,

– Bu gece hava çok soğuk değil mi efendim, dedi.

Hazreti Ömer,

– Evet gerçekten oldukça soğuk, dedi. O sırada uzakta bir yerde yanan ateşi fark etti.

– Eslem, şu karşıdaki ateşi sen de görüyor musun?

– Evet, gördüm efendim.

– Kim yaktı acaba?

– Bilmiyorum efendim.

– Gecenin soğuğunda üşüyen birileri olmalı. Yolculuk yapanlar olabilir. Belki de gece olduğu için yollarına devam edememişler, üşüdükleri için ateş yakmışlardır. Yardıma ihtiyaçları olabilir.

– Evet efendim.

– Haydi öyleyse oraya gidelim.

O tarafa doğru yürümeye başladılar. Gidecekleri yer bir hayli uzaktaydı. Bir yandan konuşuyorlar, bir yandan da ateşin yandığı yere doğru ilerliyorlardı. Vakit ilerlemiş, sokaklar sessizliğe bürünmüştü. İnsanlar çoktan evlerine girmişler artık yatmaya hazırlanıyorlardı. Hazreti Ömer ve Eslem ise gecenin bu vaktinde soğukta yürüyorlardı. Üşümelerine rağmen gözlerinde bir sevinç vardı. Çünkü yardıma muhtaç insanlara yardım edebileceklerini düşünüyorlardı.

Ateşin yandığı yere epey yaklaşmışlardı

ki bir de ne görsünler! Karşılaştıkları manzara hiç de hayal ettikleri gibi değildi. Akıllarına asla gelmeyecek birşeydi.

Uzaktan gördükleri ateşin çevresinde yaşlı bir kadın ve ağlayan çocuklar vardı. Ateşin üzerinde bir tencerede su kaynıyordu. Çocuklar tencerenin başında bekliyor, sık sık tencerenin kapağını açıp içine bakıyorlardı.

Kadın ve çocuklar yanlarına gelen bu kimseleri tanımıyorlardı. Onların gelmesiyle hem şaşırmış hem de biraz korkmuşlardı. Hazreti Ömer kadına seslenerek,

– Gelebilir miyiz, diye sordu.

– Sıkıntıma çözüm bulacaksanız gelin, diye cevap verdi kadın.

Kadın, gelen kimsenin Müslümanları yöneten Halife Hazreti Ömer olduğunu anlamamıştı. Aslında Hazreti Ömer'i hiç tanımadığı için anlaması da mümkün değildi. Çünkü Hazreti Ömer sıradan biri gibi giyinirdi. Davranışları da diğer insanlardan hiç farklı değildi.

Hazreti Ömer merakla sordu:

– Nedir bu hâliniz?

– Bir evimiz olmadığı için bu soğukta dışarıda kaldık. Yaktığım ateşle çocukları ısıtmaya çalışıyorum.

Hazreti Ömer sorularına devam etti:

– Çocuklar neden ağlıyorlar?

– Açlıktan ağlıyorlar. Karınlarını doyuramadım.

– Peki tencerede kaynayan ne? Yemek değil mi?

Kadın tencerenin kapağını açarak içindekileri onlara gösterdi. Sonra da ne yaptığını anlatmaya başladı:

– Hiç yiyeceğimiz olmadığı için tenceredeki suyun içerisine taş koydum. Kepçeyle suyu karıştırıp duruyorum. Bununla çocukları bir süre daha oyalamak istiyorum. Biraz daha oyalarsam belki uykuları gelir de uyurlar diye bekliyorum. Çünkü çok aç oldukları için onları başka türlü avutamıyorum, sürekli ağlıyorlar.

Kadın bunları söyledikten sonra sözlerine şöyle devam etti:

– Allah bunun hesabını Halife Ömer'den mutlaka sorar!

Hazreti Ömer birden şaşırdı ve:

– Ömer bu durumu nereden bilebilir ki, dedi.

Yaşlı kadın dokunaklı bir sesle Hazreti Ömer'e cevap verdi:

– Madem bilmeyecekti de neden halife olup bizleri yönetmeye kalktı?

Halife Ömer, bunu duyunca birden irkildi. Hemen yardımcısı Eslem'e eliyle işa-

ret etti. Kadının ve çocukların yanından hızlıca ayrıldılar. Kadın bu duruma bir hayli şaşırmıştı. İki yabancı insan gece vakti yanına gelmiş, kendisini dinlemiş ve sonra da bir şey söylemeden yanından ayrılmıştı.

Hazreti Ömer'le Eslem kadının yanından ayrıldıktan sonra şehrin yiyecek deposuna doğru yürümeye başlamışlardı. Hazreti Ömer yaşlı kadından duyduğu sözlerin etkisi altındaydı. Sokakları hızlı hızlı adımlıyordu. Eslem ona yetişmekte zorluk çekiyordu. Sonunda yiyecek deposuna vardılar. Bir çuvala kadının ve çocuklarının ihtiyaç duyabilecekleri yiyeceklerden doldurdular.

Eslem, Hazreti Ömer'in aklından geçenleri anlamıştı. Bu yüzden çuvalı taşımak istedi. Hazreti Ömer ise,

– Hayır Eslem. Bunu ben taşımalıyım, diyerek onu engelledi.

– Nasıl olur efendim? Ben sizin yardımcınızım, bu çuvalı size taşıtamam, dedi ve ısrarlarını sürdürdü.

Hazreti Ömer kararlı bir sesle,

– Çabuk yükle sırtıma çuvalı, dedi.

– Aman efendim. Bunu nasıl yaparım. Lütfen bırakın ben taşıyayım, deyince Halife Ömer,

– Bu insanların sorumluluğu benim üze-

rimde. Onların dertlerini benim çözmem gerekir. Haydi yükle çuvalı sırtıma, sen de şu içinde yağ olan testiyi al, diyerek çuvalı kendi sırtına yükledi.

Koca Halife gece vakti, soğuk bir havada o kadar uzun bir yolu sırtında çuval taşıyarak gitmişti.

Hazreti Ömer ve Eslem sonunda kadının ve çocukların yanına vardılar. Gördükleri manzara değişmemişti. Çocuklar aç oldukları için hâlâ uyumamışlardı. Kadının yüzündeki ifade biraz daha dokunaklı bir hâl almıştı. Bu hâliyle tenceredeki suyu kepçeyle karıştırmaya devam ediyor, bir yandan da,

– Allah bunun hesabını Ömer'den sorar, diyordu.

Hazreti Ömer ve Eslem'in dönmesi yaşlı kadın ve çocukları daha da şaşırtmıştı. Şaşkınlıkları yüzlerinden belli oluyordu.

Gecenin vaktinde gelip giden bu yabancı adamlar da kimdi?

Hazreti Ömer, Eslem'in yardımıyla sırtında taşıdığı yiyecek dolu çuvalı bir kenara bıraktı. Tencerenin altında yanan ateş yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Hazreti Ömer, kadından izin isteyerek hemen ateşin başına geçti ve ateşe üflemeye başladı.

Eslem de topladığı odunları ateşin üzerine koydu. Hazreti Ömer, ateş iyice yanıncaya kadar üflemeye devam etti. Sonra getirdiği çuvalın ağzını açtı. Yemek yapmak için oradan bazı şeyler çıkararak tencereye koydu ve üzerine biraz su ekledi.

Bir yandan kepçeyle yemeği karıştırıyor, bir yandan da daha iyi yanması ve yemeği bir an önce pişirmesi için ateşi üflüyordu. Kuvvetli bir şekilde yanan ateş, çok zaman geçmeden yemeği pişirdi.

Hazreti Ömer yine Eslem'in yardımıyla yemeği ateşin üzerinden indirdi.

Çocukların yemeğin soğumasını bile bekleyemeyeceğini biliyordu. Hemen tabaklara biraz yemek koydu. Hâlâ çekingen davranan çocukları ellerinden tutarak yemeğin yanına oturttu. Kadına da yemekten yemesini söyledi. Çocuklar çok acıkmıştı. Yemekleri tükendikçe Hazreti Ömer kendi elleriyle onların boşalan tabaklarını dolduruyordu.

Biraz sonra çocuklar karınlarını doyurmuşlar birbirleriyle oynamaya başlamışlardı. Kadın da çocukların bu durumuna çok sevinmişti. Kendi kendine: "Bu insanlar gelmeseydi ben bu çocukları nasıl doyurabilirdim? Bu insanlara ne kadar teşekkür etsem haklarını ödeyemem." diye düşünüyordu.

Kadın tanımadığı Hazreti Ömer'e dönerek,

– Ömer'in yerine başımıza sen halife olmalıydın, dedi.

– Niçin, diye sordu Hazreti Ömer.

– Çünkü, o halkının hâlini bilmiyor, muhtaçlara yardım etmiyor. Ama sen bizi hiç tanımadığın hâlde bize yardım ettin, dedi yaşlı kadın.

Bunun üzerine Hazreti Ömer,

– Yarın Halife Ömer'e gidin, durumunuzu anlatın. Belki size maaş bağlar, bu çocuklar da açlıktan kurtulur, yaşıtları gibi sevinirler, dedi.

Bu arada karınlarını doyuran çocuklar ateşin kenarında uykuya dalmışlardı. Hazreti Ömer ve Eslem kadının dua ve teşekkürleri arasında oradan ayrılıp mutlu bir şekilde evlerine gittiler.

Bu yabancı adamların söylediği kadının aklına yatmıştı. Sabah Halife Ömer'e gitmeye karar verdi.

Ertesi gün de hiç vakit kaybetmeden daha önce hiç görmediği halifenin yanına gitti.

Yolda halifenin isteklerini kabul edip etmeyeceğini düşünüyordu. Bu endişeler arasında orada bulunan insanlara halifenin odasını sordu. Kapıyı çalıp içeri girdi.

İçeriye girdiğinde bir de ne görsün! Halife, gece sırtında çuval taşıyıp yemek pişiren adamdan başkası değildi.

Halife Ömer hemen yerinden kalkarak yaşlı kadını oturması için davet etti. Kadının neden bu durumda olduğunu öğrendi. Onun hâline oldukça üzüldü ve ona maaş bağlanmasını sağladı.

KERVAN BEKÇİSİ

Güneş batmak üzereydi. Hava biraz serinlemiş, rüzgâr esmeye başlamıştı. Medine'ye doğru giden yolda bir toz bulutu vardı. Bu toz bulutunu, çölün kumları üzerinde ilerleyen büyük bir kervan oluşturuyordu.

Üzerinde çuvallar, heybeler yüklü develer ve atlar birbiri ardınca sıralanmıştı. Bu yüklerin sahipleri de hayvanlarla birlikte yürüyorlardı. Uzak şehirlerden getirdikleri malları satacaklar, para kazanacaklardı.

Akşam olmuş, etrafı karanlık kaplamaya başlamıştı. Kervan birkaç gündür yol-

daydı. Develer, atlar ve insanlar iyice yorulmuşlardı. Herkes bir an önce güvenilir bir yer bulup geceyi geçirmeyi, dinlenmeyi düşünüyordu.

Kervana yaşlı bir adam başkanlık ediyordu. Bu adam ticaret yollarını iyi biliyordu. Onun için kervanın ne zaman duracağına o karar veriyordu.

Kervan, Medine'ye iyice yaklaştığı sırada insanlar birbirlerine,

– Ne zaman duracağız, diye soruyorlardı. Herkes yorgun gözlerle yaşlı adama bakıyordu. O da çok yorgun görünüyordu. Ama kervan başkanı olarak yorgunluğunu belli etmemeye çalışıyordu.

Biraz daha yol aldıktan sonra boş, düz bir alan gördüler. Burası Medine'nin kenarında bir yerdi.

Kervana öncülük eden yaşlı adam,

– Burada durabiliriz, dedi. Ardından da,

– Hepimiz çok yorulduk. Bu gece dinlenelim. Sabah erkenden yolumuza devam edeceğiz, dedi.

Kervandakiler buna çok sevinmişlerdi. Günlerdir yolda oldukları için geceleri güzelce uyuyamamışlardı. Bir an önce uyumak istiyorlardı. Kendilerine yatacak yer hazırlamaya başladılar. Bu arada bazılarının aklına bir şey takılmıştı. Bu şehri tanımıyorlardı. Burada yaşayanların nasıl insanlar olduğunu bilmiyorlardı. Geceyi güvenle geçirebilecekler miydi?

Kervan başkanının etrafında toplandılar. Yaşlı ve tecrübeli adam yola nasıl devam edeceklerini düşünüyor, plânlar yapıyordu. İçlerinden biri söz istedi:

– Hepimiz çok yorgunuz. Uykusuzluktan ayakta kalmaya hiç gücümüz yok. Gece başımıza bir şey gelirse ne olacak, diye sordu.

Kervan başkanı da endişeliydi. Adamı dinledikten sonra,

– Evet. Ben de burayı pek fazla tanımıyorum, dedi ve eliyle ileride ışıkları görünen şehri göstererek,

– Ama şu görünen şehrin halkının Müslüman olduğunu biliyorum. Müslümanların güvenilir insanlar olduğunu duymuştum.

Yaşlı adamın yanına gelenlerden biri daha söze karışarak,

– Ben de Müslümanların güvenilir kimseler olduğunu duydum. Ama biz Hristiyanız.

Kendi dinlerinden olmadığımız için bize kötü davranabilirler. Ayrıca konakladığımız bu yer, kervanların gelip geçtiği bir yol. Burada yaşayanlardan başka insanlar da geçiyor buradan. Onlar da bize zarar verebilir.

Kervan başkanı söylenenlerin tamamını dinledikten sonra düşüncesini söyledi:

– Evet tedbirli davranmakta fayda var, gece boyunca nöbetçiler koyalım. Biz uyuyunca onlar bizi beklesinler, dedi.

Sonra da kervandaki gençlerden altı kişiyi yanına çağırdı. Onlara,

– Kervandaki en güçlü ve dayanıklı olanlar sizlersiniz. Burası herkesin geçtiği bir yol. Uyuduğumuzda bize ve hayvanlarımıza zarar verenler olabilir. Siz nöbet tutarak bizi bekleyeceksiniz, dedi.

Gençler de çok yorgundu. Ama kervan başkanının sözlerinden sonra,

– Tamam siz hiç merak etmeyin. Rahatça uyuyun. Biz sizi bekleyeceğiz, dediler.

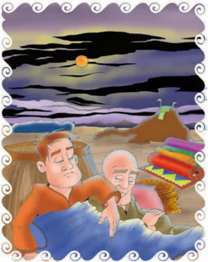
Kervana bekçilik yapacak kimseler belirlenmişti. Diğerleri hemen yerlere serdikleri örtülerin üzerine yattılar. Çok geçmeden hepsi uykuya dalmıştı.

Bekçilik için seçilen gençler üç gruba bölünmüştü. Kervanın etrafını dolaşıyorlar sonra aynı yerde buluşuyorlardı.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra nöbetçilerin de dayanacak gücü kalmamıştı.

Çünkü onlar da diğerleri gibi günlerdir yolculuk yapmıştı. Yavaş yavaş onlar da bulundukları yerde uyuklamaya başladılar.

Nöbetçiler de uyuyunca kervanda uyanık hiç kimse kalmamıştı.

Tam bu esnada kervanın yanına birisi geldi. Kervanın etrafını birkaç kez dolaştı.

Nöbetçi olup olmadığını kontrol etti. Bu kimse, geceleri sokakları kontrol etmeye çıkan Halife Hazreti Ömer'den başkası değildi. Hazreti Ömer gece yarısı olunca şehrin sokaklarını dolaşırdı. Şehirde insanları rahatsız edecek bir şey olup olmadığını araştırırdı.

Her gün yaptığı gibi o gece de sokakları dolaşmaya çıkmıştı. Dolaşırken şehrin kenarındaki kervanı fark etmişti. Hiç vakit kaybetmeden doğruca yanlarına gitti. Ayakta kimseyi görememişti. Kervanda herkes uyuyordu.

Kervanın etrafını tekrar tekrar dolaşmış ama konuşabileceği bir kişi bile bulamamıştı. Onların kim olduklarını, nereden geldiklerini ve bir ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Kervanın etrafını dolaşırken gördüğü bazı eşyalardan kervandakilerin Hristiyan olduğunu anladı.

Kendisi Müslümanların devlet başkanıydı. Ama sadece Müslümanların değil, kendi ülkesinin topraklarında yaşayan herkesin mutlu olması için gece gündüz çalışıyordu.

Müslüman olmayan bu insanların da korunmasından sorumlu olduğunu düşünüyordu. Fakat o sırada bu insanları koruyacak hiçbir şey yoktu. Gerçi kendi halkı olan Müslümanlardan onlara bir zarar gelmeyeceğini biliyordu.

Fakat kervanın durduğu yer çok farklı insanların sıkça geçtiği bir yol kenarıydı.

Bu yüzden gece karanlığında nöbetçisi bile olmayan bu kervanın değerli eşyaları çalınabilirdi.

Bunları düşünürken bir karar verdi ve oradan ayrılarak doğruca yakın arkadaşı Abdurrahman'ın evine gitti. Aceleyle kapıyı çaldı.

Uykusundan uyanan Abdurrahman gecenin o vaktinde kapının çalınmasından endişelenmişti. O saatte kim, ne için çalardı ki kapıyı?

Hemen yerinden fırlayarak kapıyı açtı. Karşısında Hazreti Ömer'i görünce daha da şaşırdı. Hazreti Ömer önce selâm verdi.

– Selâmün Aleyküm, ya Abdurrahman.

Abdurrahman, Hazreti Ömer'in selâmına karşılık verdi:

– Aleyküm selâm. İçeri buyurun efendim. Hayırdır inşallah.

– Hayır içeri girmeyeceğim. Hemen hazırlan, seninle bir yere gitmemiz gerekiyor.

– Nereye efendim?

– Hemen şehrin çıkışına bir kervan gelmiş. Orada geceliyorlar. Hepsi uykuya dalmışlar. Onlara bekçilik yapacak, onları koruyacak kimse yok.

– Nereden gelip nereye gidiyorlarmış?

– Bilmiyorum Abdurrahman. Hepsi uyumuştu. Eşyalarından Hristiyan olduklarını anladım. Onların zarar görmesinden endişe ediyorum. Hazırlan! Gidip onların başında bekleyelim.

– Peki efendim, hemen geliyorum.

Evden çıkıp hızla yürümeye başladılar. Hırsızların kervandakilere zarar verebileceklerini düşündükçe daha fazla acele ediyorlardı. Sonunda kervanın bulunduğu yere geldiler.

Kervandakilerin çok yorgun olduğunu tahmin ettikleri için kimseyi uyandırmadılar. Kervanın karşısına yüksek bir yere geçtiler.

Oraya oturup beklemeye başladılar. İkisinin de gözünde hiç uyku yoktu.

Onlar bulundukları yerde bu şekilde kervanı beklemeye devam ederlerken, kervanı beklemesi için seçilen altı kişi hâlâ uyuyordu. Bir süre sonra bu nöbetçilerden birisi gözlerini açtı. Çevresine bakındı. Bekçilik yapmak için seçilen öteki gençlerin de kendisi gibi uyuduğunu gördü.

Uykuyla uyanıklık arasındaydı. "Nasıl olsa herkes uyuyor, ben de uyuyayım." diye düşündü. Tam o sırada karşısında bekleyen Hazreti Ömer ve Abdurrahman'ı gördü. Bir anda gördüklerinin rüya mı gerçek mi olduğunu anlayamamıştı.

O kadar yorgun ve uykusuzdu ki ayağa kalkmaya bile gücü yoktu. Uyumak istemese de gözleri kapanıverdi. Fakat az sonra tedirginlik içinde tekrar uyandı.

Karşıda oturan iki kişinin kervanın mal-

larını çalmaya gelen hırsızlar olabileceğini düşünmüştü. Gözlerini karşıya dikerek iyice baktı. Artık gördüklerinin rüya olmadığından emindi. Karşısında tanımadığı iki adam bekliyordu.

Bir süre onlara doğru baktıktan sonra bu kişilerin sadece oturup beklediklerini, hırsızlık yapmadıklarını gördü. "Kötü niyetli olsalar biz uyurken kervanımızı soyarlardı. Kervan başkanımız bize bekçilik yapmaları

için bu kişilere parayla nöbet tutturuyor olmalı." diye düşündü.

Gidip kervan başkanını uyandırmak ve bu adamları ona sormak geldi aklına. Fakat sonra vazgeçti.

"Kervan başkanını uyarmaya gerek yok. Nasıl olsa birazdan herkes uyanır. Uyanınca sorarım. Hem sabah olmadan biraz daha uyuyayım. Yarın yine uzun bir yolcuğumuz olacak, dinlenmem gerekir." diye düşündü.

Bu sırada Hazreti Ömer'le Abdurrahman hem sohbet ediyorlar hem de gözlerini bir an bile kervandan ayırmıyorlardı.

Gecenin zifiri karanlığı gitmiş, gökyüzü hafifçe aydınlanmaya başlamıştı. Kervandakiler yavaş yavaş uyanıyordu. Kervanın başkanı da uyanmıştı.

Sabah vakti yaklaşıyordu. Kervandakilerin uyandığını gören Halife Ömer ve arkadaşı Abdurrahman sabah namazına

gitmek için hazırlanmaya başlamışlardı. Hazreti Ömer, Abdurrahman'a:

– Hava aydınlanmaya başladı. Kervandakiler de uyanıyorlar. Artık bize ihtiyaç kalmadı. Haydi namaz için şehre gidelim, dedi. Elbiselerindeki kumları silkeleyip şehre doğru yola çıktılar.

O sırada kervan başkanının uyandığını gören genç, doğruca onun yanına gitti. Gece gördüklerini anlattı ve ona,

– Geceleyin kervanımızı bekleyen iki adamı sen mi kiraladın, diye sordu.

Kervan başkanının olaydan hiç haberi yoktu:

– Kimlerden bahsediyorsun, dedi.

– Bütün gece kervanı bekleyen iki yabancıdan bahsediyorum.

Kervan başkanı şaşırmıştı.

– Hayır, ben sizden başka kimseyi görevlendirmedim, dedi.

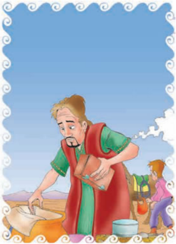

Şaşkınlık içindeki genç adam çok büyük bir yanlış yaptığını düşündü. O insanlar kervanı korumaları için tutulan kişiler değilse, buraya hırsızlık yapmaya gelmiş olmalıydılar. Kendisi ise uykusuna yenik düşmüş ve o hırsızları yakalamamıştı. Kervan başkanına telaşla,

– Öyleyse onlar hırsızdı ve bütün nöbetçilerin uyumasından yararlanıp değerli eşyalarımızı çaldılar, dedi.

Duyduklarına şaşıran kafile başkanı da telâşlanmıştı. Herkese eşyalarını kontrol

etmesini ve eksiklerini bildirmesini söyledi. Kervandaki herkes eşyalarını kontrol etti. Fakat hiçbir eksik yoktu.

Öyleyse bu iki gizemli insan hırsız değildi. Kervan başkanı çevresindekilere,

– O insanlar hırsızlık yapmak için gelmediklerine göre bizi korumak için geldiler, dedi. Sonra da gence dönerek.

– Onları tekrar görsen tanır mısın, dedi.

– Evet tanırım, onları gördüğümde uykuluydum ama yüzlerini hatırlıyorum.

Kervan başkanı,

– Henüz çok uzaklaşmış olamazlar. Hemen git bu adamları bul, kim olduklarını ve kervanımıza neden bekçilik yaptıklarını öğren, dedi.

Genç adam,

– Tamam, dedi. Ardından da kervanın çevresini dolaşarak o iki kişinin hangi tarafa doğru gittiğini anlamaya çalıştı. Çevreye bakarken şehre giden yol üzerinde iki kişinin yürüdüğünü gördü. Gördüğü kişiler onlar olmalıydı. Hızlıca peşlerine düştü. Onları gizlice izlemeye başladı.

Bu arada kervandaki tüm insanlar uyanmıştı. Başkan, gencin söylediklerini kervanda bulunan herkese anlattı. Onlar da iyice meraklanmışlardı.

Herkes birbirine,

– Kimmiş bu adamlar, bizi neden korumuşlar, diye soruyordu. Ama hiçbiri de bir cevap bulamıyordu.

Bu arada Hazreti Ömer ve Abdurrahman şehre ulaşmıştı. Onları takip eden genç yolda karşılaştığı Müslümanlar'a onları göstererek,

– Bunlar kim, diye sormaya başladı. İlk sorduğu adam,

– Nasıl tanımazsın? O, Halife Ömer, ya-

nındaki de en yakın arkadaşlarından Abdurrahman İbn-i Avf.

Genç duyduklarına inanmamıştı.

"Herhâlde bu adam benimle alay ediyor." diye düşündü. "Koskoca devlet başkanı gece yarısında yumuşak yataklarda yatmak yerine, hiç tanımadığı insanların kervanının bekçiliğini mi yapacaktı?"

Başkalarına da sordu. Herkes ona aynı cevabı verdi:

– Onlar Halife Ömer ve arkadaşı Abdurrahman İbn-i Avf.

Aldığı cevaplara inanan genç koşa koşa kervanın olduğu yere geldi. Doğruca başkanın yanına gitti. Kervandakiler hâlâ bu olayı konuşuyordu.

Gencin geldiğini gören kervan başkanı heyecanla,

– Bizi gece bekleyenler kimmiş? Öğrenebildin mi, diye sordu.

– Evet öğrendim. Ama söyleyince duyduklarınıza inanamayacaksınız!

Genç böyle söyleyince herkesin merakı bir kat daha artmıştı.

– Bekçilik yapanlar Müslümanların lideri Ömer ve onun arkadaşıymış.

Bu sözün ardından herkes susuverdi. En çok da kervan başkanı yaşlı adam şaşırmıştı. Çünkü içlerinde en çok o gezdiği için her yerde Ömer'in adını duymuştu.

– Demek gücüyle dünyayı titreten, ülkeler fetheden büyük devlet adamı Ömer, gece kendi dininden olmayanların bekçiliğini yapmış öyle mi, dedi.

Kervandaki kimse koskoca halifenin gelip kendilerini beklediğine hâlâ inanamıyordu. Şaşkınlıkları geçtikten sonra kervan başkanı herkesi topladı. Onlara,

– Arkadaşlar, Halife Ömer'in bu örnek davranışı onun diniyle ilgilidir. Demek ki

İslâm böyle güzel bir dinmiş. Ben gidip Ömer'i bulup onun dinine gireceğim, dedi.

Sonra da doğruca Halife Ömer'i bulmak için Medine sokaklarının yolunu tuttu. Başkanın gittiğini gören kervandakiler de,

– Biz de Müslüman olmak istiyoruz, diyerek başkanın peşinden gittiler. Birlikte sora sora Halife Ömer'i buldular. Onunla konuştular. Ardından da Kelime-i Şehâdet getirerek Müslüman oldular.